

Johannes Hartl

TÚZ A SZÍVEMBEN

Johannes Hartl
TÚZ A SZÍVEMBEN

*Az imádságban megtett
izgalmas utamról*

Vigilia Kiadó
Budapest, 2024

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Johannes Hartl: *In meinem Herzen Feuer*
© 2014/2023 SCM R. Brockhaus
in der SCM Verlagsgruppe GmbH
D-71088 Holzgerlingen (www.scm-brockhaus.de)

Fordította:
Gájer László

Lektorálta:
Cotiso Mărgulescu

A könyv megjelenését támogatta:

Nemzeti
Kulturális
Alap

Hungarian translation © Gájer László, 2024
Hungarian edition © Vigilia Kiadó, 2024

ELŐSZÓ

Mindenhol csak feketeség. Romok. Szabdalt falak emelkednek az égbe. Egy lebombázott város. Füstölgő romok, felperzselt föld. Fölöttük fekete, felhős égbolt. Fekete madarak köröznek. A levegőben rothadás és holttestek szaga. Reménytelenséggel teli, kétségbeesett kép. A halál képe.

Hirtelen meglátok egy kis csapat fiatal. Nem sokan vannak. Talán heten vagy legfeljebb tizenketten. Körben állnak. A füstölgő romok között, a pusztítás közepette. Gyengének és naivnak tűnnek. Fiatalnak, tapasztalatlannak és jelentéktelennek. De énekelni kezdenek. Ott állnak a romokon, a lerombolt város romjai között és énekelnek. Halk dal ez... Először úgy tűnik, semmi sem mozdul. De a csendes dal hangjára a szél elkezd mozogni. Egy enyhe légáramlat felkapja és elúzi a holttestek szagát. A keselyűk elvonulnak, és a légkör elkezd megváltozni. Még mindig minden romokban hever, és mégis változik az egész kép. Nagyon lassan, de folyamatosan... És messze hátul, a távolban felszakad az ég, miközben egy ragyogó narancssárga fénycsík tör át a sötét, ólmos felhőtakarón. Az éjszaka közepén: egy dal. Egy apró, de nem szűnő dal, amely olyan jelentéktelennek tűnik, és mégis mindent megváltoztat.

A KÉRDÉS

MI AZ IMA?

MIRŐL IS VAN SZÓ VALÓJÁBAN

Valahol Romániában, 2012. október

Mezők tűnnek tova, a szívemben tűz ég.

Erdők és falvak suhannak el a szemünk előtt, és én már régóta ismerem ezt a tüzet. Úgy tűnik, hogy jön és megy, és mégis mindig velem volt.

Ez tényleg egy szamárkocsi volt?

Hogyan tudnék koncentrálni ebben a kocsiiban?

Vissza a témához. Vissza a kérdéshez.

Miről van szó? Az imáról, mint mindig. Valahogy, végső soron minden az imáról szól. Egy olyan kérdésről, ami már évek óta foglalkoztat. Mi az imádság? Kapcsolatba lépni egy transzcendens Istennel... Létezik ilyen? Hogyan működik? Hogyan képes rá az ember? Egyáltalán szabad-e ezt tennie? És elér-e vele bármit is? Hol kezdődik és hová vezet? Kérdések, amelyek kora ifjúságom óta ott élnek bennem, és amelyekre évről évre újabb és mélyebb válaszokat találtam. Kérdések, amelyeket általában nem elméleti tanítások, hanem találkozások és tapasztalatok válaszoltak meg, nem ritkán utazások során. Tehát az imádságról van szó, ismét.

Dübörögve robog az öreg, instabil felfüggesztésű autó a romániai országúton. Igen, az tényleg egy szamárszekér volt, rakodóterén ragyogó szénával. Még néhány óra, és éppen erre a kérdésre kell válaszolnom majdnem ezer ember előtt. Cotiso szervezte ezt az alkalmat. Egy évig volt velünk

az Augsburgi Imádság Házában szűk családjával, és most visszatért, hogy hazájában elindítsa az imádság és az Isten iránti buzgóság mozgalmát. Most ő ül a volánánál, 120 km/órás sebességgel hajt a kanyargós országutakon az erdélyi magányban. Még két óra van hátra. A zsebemben firkált jegyzetek. A szívemben tűz. És sok-sok csodálkozás azon, hogy hogyan is történt mindez.

Már tudom, hogyan fogok kezdeni ez előtt az ezer ember előtt. Elmondok egy történetet. Azt a történetet, ami éppen séggel az enyém és a barátaimé. És mégsem rólam szól.

Miért beszélek egyáltalán az emberekhez? Miért utazom ezért Romániába? Alsó-Bajorországban nőttem fel a nyolcvanas években. Miért beszélek az imádságról?

Hogy lehetséges ez egyáltalán? Történeteken keresztül. Életem eddigi harmincnégy évének találkozásain és tapasztalatain keresztül. Történetek, amelyek mind a Felfoghatatlan körül forognak. Ez lenyűgöző. Megdöbbenő. Különös. Más. Elbűvölő. Minden kategóriát felrobbantva. Egzisztenciális esemény. Annak betörése, ami több, mint a világ. Egy olyan fényugár felragyogása, amely régebbi, mint a teremtett fény. A nagy rejtély. A találkozás Istennel. Az ima. Ez az, amiről ez a könyv szól.

TÖRTÉNETEK ÉS AZ ÉLET

Az életünk történeteken keresztül szövődik, amelyeket elmesélünk. Először azt hisszük, hogy ezek a mi történeteink az életünkről. Aztán fokozatosan és utólag észrevesszük, hogy van egy másik történet is. Hogy nem én vagyok az, aki az életem történetét mesélem, hanem valaki más játssza ezen a hangszeren a dalt. Ez az Ő története. Az Ő szeretetének és

hűségének régi, nagy története, amely úgy tör át a saját kis történeteimen, mint a fény a szénspektrum színeiben.

Isten története játszódik. Nem enciklopédia, nem tudományos értekezés. Dráma és szerelmi történet, tele feszültségekkel, fejleményekkel, hirtelen megszakításokkal és váratlan fordulatokkal. Egy ilyen történetben Isten kinyilatkoztatta magát népének. És ezek olyan történetek, amelyeket Ő ma is továbbénekel. A maga dúr és moll akkordjaival, látszólagos disszonanciáival és váratlan feloldásaival. Ez az Ő gyönyörű dala.

AZ EGÉSZEN MÁS

Metten, 1988. nyár vége

Narancssárga fény tör át a gesztenyeleveleken, és a ragyogó dél sziesztát lélegzik. Egy dongó zümmögése és két elhaladó autó. Otthon Michael Jacksont és a Beatlest hallgatom. És most jövök az iskolából.

„A misztikum megmutatkozik” – írja Ludwig Wittgenstein a *Tractatus logico-philosophicus* végén. Abban a tényben, hogy a világ van. Az azon való csodálkozás, hogy van valami és nem inkább semmi, korán megragadott. Így volt ez aznap délben is, az iskolatáskámmal a hátamon. Váratlanul és hirtelen, erőteljesen és hatalmasan ott volt a szívem mélyén: a létre való rácsodálkozás.

Egy pillantás a kezemre: valóban létezik. Valóban ez vagyok – én. A lassan áramló idő, amelyben a valóság történik: ez mind tényleg igaz.

A rovarok még mindig zümmögnek, és néha elhalad egy-egy autó. Percekig állok ott, és alig hiszem el: valóban létezik valami. Milyen csodálatos, mennyire nem magától értetődő! A mindent elsőprő ámulat azon, hogy én létezem, és hogy a

világ létezik. Érthetetlen annak, aki nem érezte meg ezt maga is. De aki igen, annak azután már végérvényesen lehetetlen elhinnie azt a mesét, hogy nincs más, csak a teremtett valóság.

A világ azóta sem lett kevésbé titokzatos számomra. Bevallom, én is „felfedeztem”. De mennyivel tudunk többet, mióta neveket adtunk a jelenségeknek? Vajon csak azért „ismerjük” és „tudjuk” a villámot és a mennydörgést, mert felfedeztük az elektromos töltéssel való kapcsolatukat? Korunk szörnyű tévedése az, hogy összekeverjük „valami nevének az ismeretét” „valaminek a valódi ismeretével”. Milyen korán megsebezte a szívemet a nagy titok, amely lerombolta bennem a felszínes világiasságot.

A világ egyre mélyebbé és Isten egyre nagyobbá válik annak, aki imádkozik.

ÉS AZTÁN: AZ IMÁDSÁG HÁZA

Ciszterci apátság, Oberschönenfeld, 2013. szeptember 16.

Itt ülök és írom ezt a könyvet. Tekintetem az esős reggelre és az ablakkal szemben álló kis kapualj piros-sárga színére vándorol. Soha nem léptem még be kolostorba egy bizonyos áhítatos borzongás nélkül. „Ön az Imádság Háza vezetője, ugye?” – mosolyog rám a kapuban álló idős nővér. Igen, az én vagyok. Ez az az imádság háza, ahol majdnem két éve nincs vége az imádságnak, éjjel-nappal. Korábban egy rövid beszélgetés Raphaellel. Ő zenész, fiatal családapa és az éjszakai szolgálatunk vezetője. A legendás „o-tól 4-ig: az én területem” mondatával 2011 nyarán vállalta, hogy az éjfél-től hajnali 4-ig tartó órákat imádsággal tölti, és ezzel megalapozta, hogy az év 365 napján 24 órát tudjunk megtölteni imával.

Ámulattal tölt el, hogy az imádság, sőt a szüntelen imádság helyei korántsem új keletűek. Egy évszázadokra vissza-

nyúló nagy hagyomány részei vagyunk. És mégis úgy gondolom, hogy különösen napjainkban a fiatalok körében az imádság új mozgalma van kialakulóban. Olyan emberek mozgalma, akik elindulnak – ki-ki a saját útján –, hogy megtanuljanak imádkozni. Igen, hiszem, hogy sokan kimozdulnak a szokásaik és a fősodor kényelméből, hogy újból feltegyék az alapvető kérdéseket. Ki az Isten? Hogyan találkozhatok vele? Mire képes? És mindezeket a kérdéseket egyetlen kérdésben összefoglalva: Mi az imádság?

ILLAT

Meggyőződésem, hogy az imához való visszatérés, az imádság újrafelfedezése a 21. századi világ legfőbb feladata. Hiszem továbbá, hogy a véget nem érő, éjjel és nappal zajló, szüntelen ima radikális, prófétai jelére van most a legsürgetőbb szükségünk. Egy ilyen kijelentés abszurdnak, őrültnek hangzik, ha a világ nyomorúságára és társadalmunk határozott cselekvést követelő problémáira gondolunk.

Talán tényleg abszurd és őrült kijelentés ez. Hiszem azonban, hogy a 24 órás imára való felhívásnak bibliai forrásai vannak, és jól megalapozott az egyház és a spiritualitás történetében. De végső soron mindennek mozgatórugója számomra valami egészen más, mint a teológiai belátás. Ez pedig nem más, mint az egyszerű képtelenségem arra, hogy normális életet éljek. Vagy kevésbé ellentmondásosan fogalmazva: Isten elcsábított a szépségével. És mire észbe kaptam, olyan életmódot választottam, amely egyetlen dologról szólt: felismerni Őt és belőle élni. Minden, ami aztán jött, és még jönni fog, csak egy kibontakozó és folyamatos kommentár ehhez az egyszerű tényhez: A szépség találkozott velem, és nekem

követnem kellett. Jézus, a te szépséged találkozott velem. És én azóta is követlek téged.

Tinédzserként nagyon szerettem az illatokat. Gyűjtöttem az illatos olajokat, parfümöket és teákat. Saját keverékeket készítettem, és megrészegítettek a tökéletes kompozíciók. De aztán egy másik illat csapott meg. „Keneteidnek illata kellemes, mint a kiöntött olaj... méltán megillet a szeretet” – mondja az Énekek éneke (1,3-4) Jézusról. És ez igaz. Semmi sem ér fel Isten érintésével. Az Ő szeretete jobb, mint a bor (Én 1,2), jobb, mint e világ minden öröme. A szerelmes ember számára, aki találkozott Jézussal, ez az igazság nem fából vaskarika, hanem ezerszer bizonyított tapasztalati tudás. Jézusom, a te illatod eltalált engem.

És ahogyan akkor is betöltötte a bensőmet, amikor késő este a romániai utakon zötykölődtünk, és fel sem fogtam, milyen boldog vagyok, úgy tölt el ma is. Követem az illatodat, Jézus, amely bevon egy nagy kalandba. Kalandos utazás ez arra a titokzatos földre, amit imádságnak hívnak. És mi az imádság? Számptalan tapasztalat, a világ számos pontján, a mai napig, egyre tisztább és gazdagabb képet fest az imáról. Most ezekről a tapasztalatokról szeretnék nektek mesélni.